

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 76 0 П 019301 20 Рев
Бања Лука, 3.11.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља ДОО Л. Н.Г., кога заступа С.П., адвокат из Н.Г., против тужених N.L. d.o.o. S., кога заступа В.С., адвокат из Б., и S.s. d.o.o. V.L., кога заступа О.П., адвокат из Б.Л., ради накнаде штете, вриједност спора 83.475,80 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Приједору број 76 0 П 019301 17 Гж 2 од 25.11.2019. године, на сједници одржаној 3.11.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Захтјев туженог N.L. d.o.o. S. за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Новом Граду број 76 0 П 019301 14 П од 26.11.2015. године, одбијен је тужбени захтјев тужитеља за враћање у посјед покретних ствари ближе означених у изреци пресуде и обавезан је тужитељ да туженима накнади трошкове поступка и то туженом N.L. d.o.o. S. (даље: првотужени), у износу од 8.919,00 КМ, а туженом S.s. d.o.o. V.L. (даље: друготужени), у износу од 5.440,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Приједору број 76 0 П 019301 17 Гж 2 од 25.11.2019. године, жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда у дијелу одлуке о главној ствари потврђена и одбијен је захтјев тужитеља за накнаду трошкова састава жалбе у износу од 1.312,50 КМ, док је жалба друготуженог дјелимично усвојена и одлука о трошковима поступка преиначена тако, што је овом туженом досуђена накнада трошкова поступка у износу од 7.357,90 КМ (умјесто износа од 5.440,00 КМ) и обавезан је тужитељ да му накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 1.136,37 КМ, а одбијени су захтјеви тужених за накнаду трошкова састава одговора на жалбе.

Тужитељ ревизијом побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се побијана пресуда преиначи и тужбени захтјев усвоји, уз накнаду трошкова поступка или укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Првотужени у одговору на ревизију предлаже да се ревизија одбије као неоснована, уз обавезу тужитеља да му накнади трошкове састава одговора на ревизију у износу од 1.525,50 КМ.

Ревизија није основана.

Тужитељ захтјевом у тужби тражи враћање у посјед покретних ствари ближе означених у изреци првостепене пресуде, уз могућност да се тужени могу ослободити те обавезе исплатом износа од 83.475,80 КМ, са законском затезном каматом од подношења тужбе и накнаду трошкова поступка.

Првостепени суд је на основу проведених доказа утврдио: да је Мотел А. у Н. Г., у којем су се према тврдњи тужитеља налазиле спорне ствари, престао са радом крајем 2011. године; да је између првотуженог и предузећа П. ДОО Н. Г., дана 30.11.2010. године закључен уговор о финансијском лизингу покретнина, према којем је предмет финансијског лизинга наведени Мотел и парцеле означене у тачки 1.1. уговора; да је због неплаћања рата по уговору о финансијском лизингу, првотужени (као давалац лизинга), сагласно тачки 4.2. наведеног уговора предузећу П. ДОО Н.Г. (као примаоцу лизинга) „одузео“ предмет лизинга, о чему је сачињен записник о примопредаји некретнина, које су предмет уговора о финансијском лизингу, број ... од 29.12.2011. године; да је примопредаја извршена предајом кључева тих некретнина првотуженом и да је у записнику о примопредаји констатовано, да предметне некретнине нису слободне, да нису испражњене од ствари и да се у Мотелу налазе покретне ствари „столови, столице, шанк, рачунар, цвијеће, кухињски намјештај и друго“; да је пописна листа основних средстава, покретних и непокретних ствари и ситног инвентара, са стањем на дан 31.12.2013. године, на којој се темељи тужбени захтјев, потписана и овјерена од стране тужитеља; да је против предузећа П. д.о.о. Н.Г. – ПЈ Мотел А., као извршеника вођено више судских извршних поступака, у којима су предмет извршења биле покретне ствари које су се налазиле у Мотелу и да су сви ти поступци вођени након предаје у посјед објекта и стицања права власништва на истом од стране првотуженог; да је између првотуженог (корисник услуга) и друготуженог (давалац услуга) закључен уговор (од 29.12.2011. године), о пружању услуга физичког објезбјеђења Мотела А., чији предмет нису биле покретне ствари у објекту који се обезбјеђује; да је Б.О., према његовим наводима, директор и власник тужитеља и власник предузећа П. д.о.о. Н.Г., те да је наведено предузеће 2007. године купило Мотел А. у Н.Г., који је почео са радом 2009. године; и да је тужба у овој правној ствари поднесена 26.11.2014. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио, да тужитељ проведеним доказима није доказао чињеничне наводе тужбе, на којима се заснива тужбени захтјев, па је примјеном процесног правила о терету доказивања прописаног одредбама чланова 123. и 126. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП), одбио тужбени захтјев.

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења првостепеног суда, па је налазећи, да тужитељ није доказао да је власник ствари, чија се предаја у посјед овдје тражи нити, да се оне налазе у посједу тужених, позивом на одредбу члана 127. став 1. Закона о стварним правима („Службени гласник Републике Српске“ број 124/08 до 107/19, даље: ЗСП), жалбу тужитеља одбио и првостепену пресуду у односу на захтјев за враћање у посјед ствари потврдио, а како нема основа за усвајање тог дијела захтјева закључио је, да нема

основа ни за обавезивање тужених на накнаду штете (*facultas alternativa*) из члана 178. ЗПП.

Одлука другостепеног суда заснована је на закону.

У смислу одредбе члана 127. став 1. ЗСП, да би остварио право на враћање ствари власник мора доказати да је ствар коју захтијева, његова својина и да се ствар налази у државини туженог; власник мора ствар, чије враћање тражи, описати по њеним особинама или знацима који је разликују од истоврсних ствари (став 2. истог члана).

Према утврђењу нижестепених судова, које чињенично утврђење према одредби члана 240. став 2. ЗПП, не може бити предмет испитивања у ревизионом поступку, у ситуацији када се тужбени захтјев заснива на пописној листи тужитеља о попису основних средстава, непокретних и покретних и ситног инвентара са стањем на дан 31.12.2013. године, а да је у записнику о примопредаји некретнина сачињеном 29.12.2011. године између првотуженог и предузећа П. д.о.о. Н.Г. наведено, да се у вријеме примопредаје Мотела А. у Н. Г. у посјед и својину првотуженом налазе покретне ствари: „столови, столице, шанк, рачунар, цвијеће, кухињски намјештај и друго“, при чему нису назначени подаци у погледу броја, а ни други елементи за индивидуализацију сваке, појединачно одређене врсте тих ствари, тужитељ није доказао да су спорне покретне ствари његова својина, као ни чињеницу, да су исте у посједу тужених.

Стога, код предњег утврђења, нема мјеста даљим ревизионим наводима којим се указује на наведену пописну листу, на којој се темељи тужбени захтјев. Ово и из разлога што збирне ствари, како су у наведеном записнику о примопредаји, само неке од њих набројане, нису индивидуално одређене на начин, да у погледу идентитета нема никакве сумње да су то ствари које су наведене у пописној листи тужитеља - о попису основних средстава, непокретних и покретних и ситног инвентара са стањем на дан 31.12.2013. године (даље: пописна листа), па исте не представљају ствари које предвиђа наведена одредба члана 127. став 1. и став 2. ЗСП. У смислу ове одредбе, само свака појединачна ствар која се налази у том збиру, је као таква у наведеном записнику требало бити наведена, по особинама ствари или неким знацима, по којима се разликује од осталих ствари исте врсте.

Осим тога, сагласно одредби члана 15. став 1. Закона о рачуноводству и ревизији Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 36/09 и 52/11), који се примјењивао у вријеме сачињавања пописне листе тужитеља, обавеза је правног лица (које је дефинисано у члану 1. став 1. тачка г) тог закона), да на почетку пословања, а најмање једном годишње са стањем на дан кад се завршава пословна година..., изврши попис имовине и обавеза с циљем да утврди њихово стварно стање, те да стање у пословним књигама усклади са стварним стањем утврђеним пописом, а попис имовине и обавеза врши се на начин да се утврди количина и вриједност сваког појединачног предмета пописа (став 2. истог члана). То овдје, по природи ствари, није случај, јер је објекат у којем су се налазиле покретне ствари и инвентар набројане у записнику о примопредаји поменутог Мотела, предат у посјед и власништво првотуженом дана 29.12.2011. године, па тужитељ објективно није могао извршити попис ствари које су овдје предмет спора, на начин прописан предње наведеним законским одредбама, слиједом чега тај попис, сам по себи, и по оцјени овога суда, не представља релевантан доказ да је тужитељ власник истих, нити да су те ствари у посједу тужених, како је

правилно судио и другостепени суд, а на тужитељу је по материјалном праву (члан 127. став 1. ЗСП), терет доказивања ових одлучних чињеница.

Тиме нису основани наводи ревидента, којима се приговора правилности закључка другостепеног суда, да тужитељ није доказао право власништва на спорним стварима, нити је закључак тога суда (у погледу тог правног питања), у супротности са ставом првостепеног суда, како се у ревизији неосновано тврди, с обзиром да се ради о питању које се тиче правилне примјене материјалног права, о чему је другостепени суд судио, водећи рачуна о правилној примјени материјалног права по службеној дужности.

Супротно наводима ревизије, побијана пресуда у погледу напријед наведених чињеница одлучних за правилну примјену одредбе члана 127. став 1. и 2. ЗСП, донесена је правилном оцјеном проведених доказа и садржи ваљане и на утврђеном чињеничном стању засноване разлоге, па се ревизиони наводи у том правцу и приговори да је побијана пресуда захваћена повредом одредбе члана 8. и 191. ЗПП, не могу прихватити основаним.

Из наведених разлога, а на основу одредбе члана 248. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Одбијен је захтјев првотуженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију у износу од 1.525,50 КМ, јер исти у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП, не представља неопходну радњу у поступку која је утицала на одлуку по ревизији.

Предсједник вијећа
Сенад Тица

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић